

Els dos presidents de Catalunya i la construcció de la República Catalana

written by Axel Schönberger | 17 de maig de 2018

Des del 14 de maig del 2018 Catalunya té dos presidents al mateix temps, el legítim 130è president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, que Espanya segons el Dret espanyol no hauria pogut declarar com a destituït i que per tant per a la majoria dels catalans segueix sent el president legítim, i «l'executiu» 131è president Quim Torra, que, a petició del president Carles Puigdemont, agafa el càrrec provisionalment per, en col·laboració amb el govern català a l'exili, fer avançar el país en el camí cap a la república i la llibertat.

Que al polític que la majoria del Parlament català, d'acord amb la voluntat dels electors, volia confirmar com a president de Catalunya, igual que els presos polítics Jordi Sànchez i Jordi Turull, Espanya li impedís de presentar-se a l'elecció com a president, com volia la majoria de la cambra, és per la demòfoba Espanya una vergonya que no es pot deixar passar per alt. Que l'advocat Quim Torra estigui disposat a exercir de president interí fins a la tornada de Carles Puigdemont i així s'exposi al risc de ser perseguit políticament per Espanya per motius arbitraris, i a ser sotmès a presó preventiva incondicional i indefinida, demostra la seva valentia i la seva decisió.

Un dels partits que lluiten per la independència de Catalunya, la CUP, representada al Parlament per quatre diputats, en la segona volta de l'elecció s'ha abstingut facilitant així l'elecció de Quim Torra com a president de la Generalitat de Catalunya. La CUP ha defensat conseqüentment, abans com ara, que el Parlament té el dret d'elegir Carles Puigdemont com a

president de Catalunya, i no ha d'admetre que Espanya li dicti qui pot elegir i qui no. Així Quim Torra ha estat elegit amb una estreta majoria de 66 vots (contra 65 en contra i 4 abstencions) com a president «executiu» de Catalunya.

El 9 d'abril del 1938 l'advocat català Dr. Manuel Carrasco i Formiguera va ser afusellat per ordre del criminal assassí de masses Francisco Franco. Les seves darreres paraules van ser: «Visca Catalunya lliure!» Recordant aquest conegut màrtir català, Quim Torra, aquest 14 de maig del 2018, va donar les gràcies als diputats per la seva elecció, citant les mateixes paraules: «Visca Catalunya lliure!» abans que els diputats reunits al Parlament cantessin l'himne nacional català *Els segadors*.

«Llibertat!» és un crit que se sent sovint a Catalunya des que es va aplicar a Catalunya il·legalment l'article 155 de la Constitució espanyola, per una decisió del Senat espanyol del 27 d'octubre del 2017, mancada de suficient fonament jurídic. Quim Torra tirarà endavant el procés d'independència de Catalunya en estreta col·laboració amb el legítim president català, Carles Puigdemont. La seva fita declarada és la construcció de la República Catalana. Així va dir textualment:

«Amb la República ningú ha de renunciar a res. Tots hi guanyaran més drets i ningú en perdrà. La República és per a tots.»

El president executiu de Catalunya va anunciar que engegaria un procés constituent amb l'objectiu de la construcció de la República Catalana. Segons el Dret Internacional i la declaració vinculant d'independència de Catalunya del 27 d'octubre del 2017, hi té tot el dret. El «Consell de la República» operarà des de l'estranger, el Parlament català i les administracions locals ho faran dins de Catalunya, i l'«Assemblea de càrrecs electes» també tindrà un paper important en el procés constituent de la República.

A més, Quim Torra, intentarà tirar endavant setze lleis molt importants per a Catalunya que el Parlament català havia aprovat i que van ser anul·lades pel Tribunal Constitucional (que, com és sabut, no és imparcial) a petició del partit governamental espanyol, PP. Des de la protecció climàtica i la igualtat de drets, passant per l'estat social i un augment del salari mínim a 1.100 euros mensuals, fins al millorament del sistema educatiu i del sistema sanitari i un sistema de pensions dignes, tot són objectius polítics que han de ser aconseguits durant la construcció d'una república catalana independent.

L'experimentat jurista i editor, que ha treballat molt temps al ram d'assegurances a Suïssa i que té grans coneixements en història catalana i espanyola, va posar hàbilment en evidència els diputats de l'oposició, quan els hi va retreure que és ineludible que també ells rebutgin la presó preventiva dels presos polítics i la criminalització de les seves idees, que és l'opinió de la gran majoria del poble català encara que no sigui la de la política de l'oposició al Parlament català Inés Arrimadas, que actua en termes propis de l'extrema dreta.

Pel que fa al conflicte entre Espanya i Catalunya, el nou president executiu es va manifestar inequívocament, dient que la seva lleialtat i la seva obediència es devien exclusivament al Parlament català i a la voluntat dels catalans.

Als quatre diputats de la CUP, amb retòrica conciliadora, els hi va encarregar que vigilessin que els dos partits governamentals no tornessin a caure en l'error de permetre que Catalunya només segueixi sent una regió autònoma dins d'Espanya.

Davant de les amenaces que el president regional del partit governamental espanyol, Partido Popular, li va fer a la sessió parlamentària del 12 de maig de 2018, el president executiu li va contestar amb tranquil·la serenitat que aquestes amenaces no li feien gens de por. I exactament aquest és el camí pel

qual Catalunya pot tenir èxit: els catalans ni volen ni es deixaran intimidar per la injusta justícia espanyola ni per les massives vulneracions dels drets humans. Seguiran drets i impertorbables el seu camí cap a la llibertat amb alegre serenitat i dignitat, i contra les mesures repressives de Madrid invocaran els seus drets humans i el dret de cada poble d'Espanya, reconegut a la Constitució espanyola, d'independitzar-se d'Espanya de forma pacífica i democràtica. Espanya ja ha perdut Catalunya i farà tant més pitjors les conseqüències de la separació com més es negui a un diàleg polític i intenti amb violència criminalitzar, vulnerant els drets humans i contra tot dret, uns pacífics actors polítics.

Com a l'antiga Roma, ara Catalunya té dos dirigents polítics. Tots dos presidents catalans estan d'acord amb l'objectiu de fer realitat el dret humà d'autodeterminació del poble català, Si Espanya segueix prenent mesures repressives contra Catalunya i segueix vulnerant tant la constitució espanyola com el dret espanyol i l'internacional i els drets humans, el president executiu convocarà noves eleccions a Catalunya a finals del 2018. L'acceptació d'una República Catalana i de la independència d'Espanya creix contínuament; ja ara els partidaris de la sobirania de Catalunya augmentarien la seva majoria al Parlament català en fins a cinc escons més, i és d'esperar que a finals d'any encara rebessin més vots. Si Espanya segueix prenent mesures repressives i criminalitzant polítics catalans, els converteix en màrtirs de la causa catalana.

I, amb tot això, l'economia catalana segueix florint, perquè la majoria els empresaris que actuen a Catalunya ja fa temps que s'han adonat que la creació d'una República catalana portaria una pujada econòmica i ocasions més grans de guanys, de tal manera que en aquests moments no tenen cap motiu per deixar d'invertir a Catalunya. Només una tempesta de violència desfermada per Espanya, que per cert podria costar-li a Espanya la pèrdua dels seus drets com a membre de la Unió

Europea, seria capaç d'aturar un cert temps la creixença econòmica de Catalunya.

L'Espanya de les autonomies és morta des que Espanya ha aplicat l'article 155 de la Constitució espanyola, i com que l'ha aplicat palesament de forma il·legal, vulnerant fins i tot drets orgànics de l'Estat espanyol, la promesa d'Espanya que els seus pobles podrien exercir sense traves el seu dret d'autodeterminació com a comunitats autònomes sota el sostre comú de l'Estat espanyol, ja no és gaire creïble. El poble català serà el primer, però previsiblement no el darrer poble d'Espanya que se separi de l'estat multinacional d'Espanya. A mitjà termini Espanya no podrà evitar-ho, però a curt termini encara pot augmentar per si mateixa els seus propis danys.

La Unió Europea i els seus Estats membres hauran de rumiar molt bé si es declaren partidaris dels drets humans i si condemnen les vulneracions massives d'aquests drets que fa l'Estat espanyol a Catalunya des de fa mesos, o si volen seguir callant i mirant a l'altra banda. Qui calla aprova!

Traducció al català: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

Versió original alemanya: [Axel Schönberger](#)